ЛЮТИЙ
1973
Київ

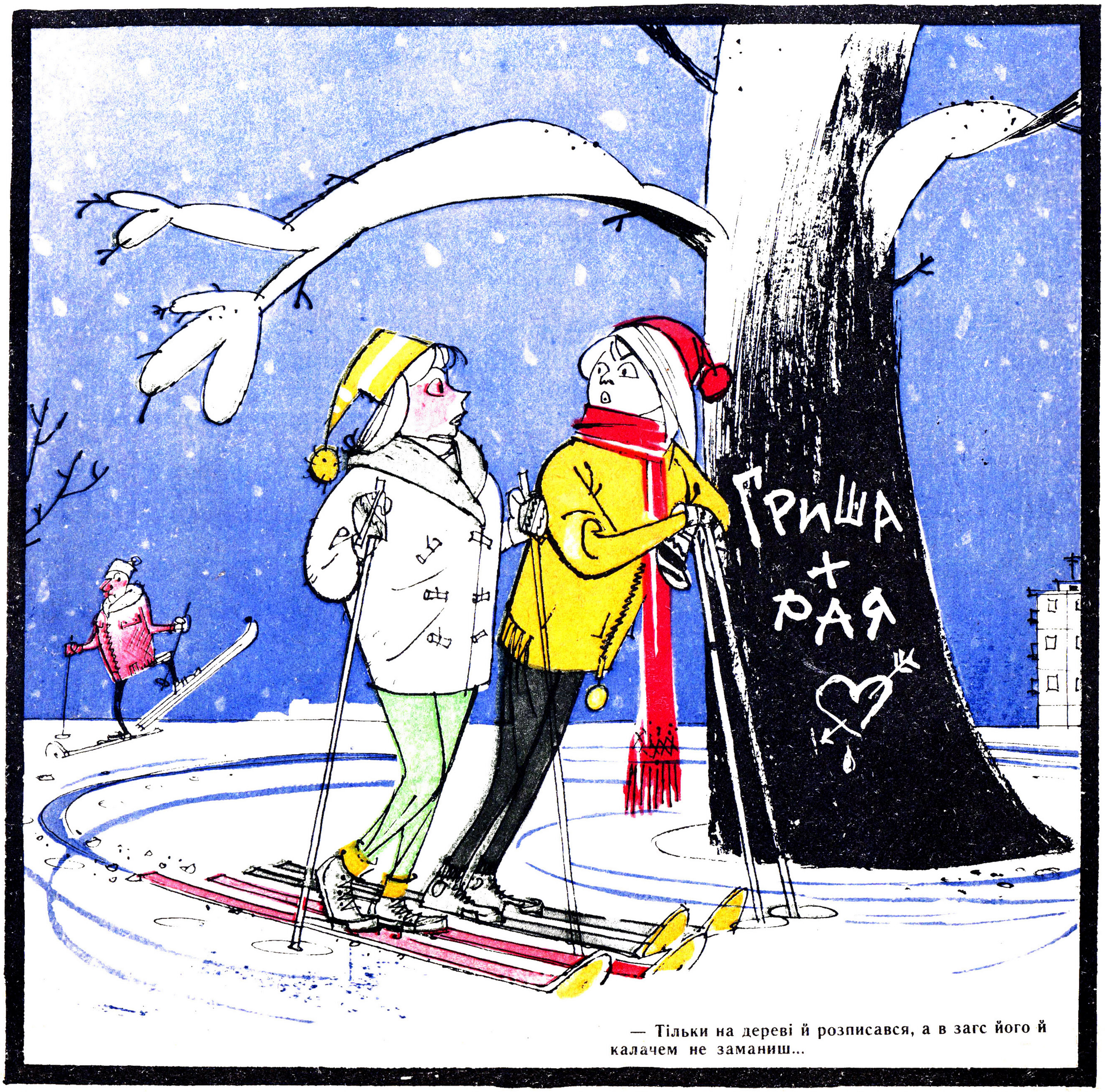
ЧЕРЕЗ

ЛІС

Рік видання 47-й
№ 3 (901)
Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Тільки на дереві й розписався, а в загс його й калачем не заманиш...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Товаришу голова! Ми хочемо, щоб наш клуб був схожий на свинарник.

Телеграфне агентство Перця

СТО ТИСЯЧ ЗА ПОСМІШКУ

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). Хвилююча новина прокотилася селом Крупець Червоноармійського району: приїхав т. Жичкін — голова Червоноармійського міжколгоспбуду — і, приємно усміхнувшись, повідомив, що сто тисяч карбованців, переказані йому на будівництво сільського торговельного комплексу, не пропали, що цього року ним очолювана організація, очевидно, приступить до виконання договірних зобов'язань.

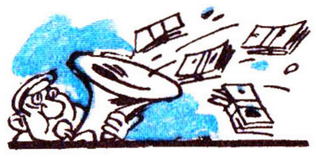
Громадськість села із задоволенням відзначила, що приємні зустрічі з т. Жичкіним стали традиційними: уже п'ятий рік підряд голова міжколгоспбуду ощасливлює мешканців села такими ж чарівними усмішками і невиконаними обіцянками.

КОНЦЕРТ ДЛЯ СКРИНЬКИ З ОРКЕСТРОМ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Духовий оркестр вартістю 1800 карбованців придбав Будинок культури села Колядинець Липоводолинського району Сумської області. Придбав ще півроку тому, але жодного разу ним не скористався, бо він виявився некомплектним: одних інструментів у ньому не вистачає, зате інших — удвічі більше, ніж повинно бути.

Оскільки Синівське сільське споживче товариство, яке продало ці інструменти, і Київський завод духових інструментів, який їх виготовив, ніяк не можуть з'ясувати, хто ж з них обох наплутав, то оркестр фактично «зіграв у ящик».

ПЕРЕДАЧА ДУМОК ПО ПРОВОДАХ

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). От уже кілька місяців триває регулярна передача думок по телефонних проводах між селом Очеретовим (Валківського району) і Валківським районним вузлом зв'язку. І хоч за цей час у телефонних трубках ніякісінького звуку не було чути, начальник райвузла зв'язку т. Листопад знає геть усе, що про нього думають в Очеретовому.

Чудо техніки та й годі!

ХРОНІКА НОВИН

ЗА КЕРМОМ — НОВАТОР

Власний автомобіль у службових цілях використовує технолог М. Карась. Кожного ранку він підвозить на роботу директора.

ПОВНЕ ЗІБРАННЯ КЛАСИЧНИХ ТВОРІВ

...було виявлено в кишенях дипломанта Безпалька на екзаменах з української літератури. Розмір паперу — 30×60 мм, надруковано з оригіналів у фотолабораторії.

КРАЩИЙ БОМБАРДИР

27 м'ячів послав у ворота суперників на минулому чемпіонаті нападаючий А. Цвіркун. Сім із них він забив, виступаючи за команду «Стріла», п'ять — коли грав за «Веселку», десять — за «Вперед», решту голів снайпер записав на свій рахунок у колективі майстрів «Гроза».

ПОЩАСТИЛО

Вовка в овечій шкурі вбив на полюванні майстер консервного заводу П. Олійник.

ЗАПОВІТНЕ БАЖАННЯ

Автомобіль «Жигулі» придбав минулого тижня громадянин Степако.

— Тепер ще б м'ясорубку дістати, — поділився він своєю мрією на майбутнє.

Черговий хронікер А. НАУМОВ.

м. Донецьк.

«Видно, наша Феська пироги пекла, бо всі ворота в тісті».
Приказка.

ЯК Я В ГОСТІ ХОДИВ

Він рішуче зайшов до редакційної кімнати і ультимативно заявив:

— Сьогодні ж приходьте до нас у гості!

Певно б і вас здивувала така манера запрошення. Тому я уважно подивився на відвідувача. Вигляд у нього був, м'яко кажучи, дивний: штани і пальто — геть заляпані грязюкою, капелюх, якого він інтелігентно м'яв у руці,— виваляний у якійсь сірій пилюці. А черевики! Здається, вони були зліплені з глини.

— Дякую, — розгублено пробурмотів я. — Але, знаєте, стільки роботи! Якось не до відвідин.

— Наполягаю, — грізно мовив відвідувач.— Ось моя адреса: вулиця професора Буйка, № 8...

Тільки-но я поринув у роботу, як знову пролунав владний голос:

— Дуже просимо негайно відвідати нас!

— Ще раз спасибі,— подякував я,— але ж уже казав вам, що так багато роботи...

— Вперше чую.

Я збагнув, що переді мною інший відвідувач. Як і в попереднього, штани і пальто його були у такому стані, ніби він ночував під парканом.

— Так от,— мовив відвідувач, — чекаємо вас на адресу: вулиця Госпітальна, номер 2.

Довелося йти. Спершу на вулицю професора Буйка. Цю зелену забруковану вулицю я знав добре. Та коли опинився серед суцільного болота, мене взяв сумнів.

— Скажіть, це вулиця професора Буйка? — звернувся я до бабусі, яка, мов кізочка, стрибала з однієї цеглини на іншу.

— Вона, хай їй грець! — підтвердила бабуся і зробила такий відчайдушний стрибок через калюжу, що я кинувся їй на допомогу.

Моя туфля залишилася в грязюці. Бабуся палицею вивудила її.

Далі, на щастя, трапилася машина, що безнадійно забуксувала. Тепер вона правила за міст — можна було перебратися на той бік вулиці...

— Отак і живемо, — зустрів мене мешканець будинку № 8. — Ні пройти, ні проїхати. Навіть «швидка допомога» сюди не добирається...

На прощання він позичив мені чоботи. Тепер я почував себе впевненіше. І спокійно прямував на Госпітальну, 2. Тут без вагань форсував калюжу, подолав грязьовий кар'єр, протиснувся крізь дірку в паркані, і, нарешті, балансуючи по тонесенькій дошці, якось дістався до парадного...

В обох моїх нових знайомих була одна спільна риса — вони, не змовляючись, шпетили будівельників.

І я, правду кажучи, їм не перечив. Навіть навпаки — підтримував. Адже, як не дивно, саме завдяки будівельникам вулиця професора Буйка перетворилася на суцільне болото. Тут, виявляється, споруджується новий дев'ятиповерховий будинок.

Коли мешканці вулиці пробували натякнути про свою біду начальникові дільниці БМУ-3 «Головкиївміськбуду» т. Ягодзинському і виконробові т. Доценку, то почули:

— Нас цікавлять строки, а не чистота вулиці. Якщо ми будемо будувати окрему дорогу і стежити за тим, де розвантажуватися машинам, то можемо вибитися з графіка.

Ось чому вулиця професора Буйка і стала продовженням будівельного майданчика. Причому між вулицею і майданчиком немає навіть умовної огорожі.

На Госпітальній, 2, огорожа є. Спорудження нового 16-поверхового будинку тут почали з того, що 8 років тому поставили паркан. (Причому поставили так, що бідні мешканці сусіднього будинку були зовсім ізольовані від зовнішнього світу). Потім привезли будівельні матеріали і звалили їх у купу, яка з часом перетворилася на брудний мотлох.

Після тих гостин я став дещо по-інакшому дивитися на будівництво. Досі ж думалося, що спорудження нового будинку починається з проекту, з нульового циклу. Виявляється, нічого подібного. Будівництво починається з... грязюки. Перш за все, кілька кілометрів вулиці вкриваються товстим шаром рідкої глини. Як це сталося, скажімо, на вулиці Бердичівській, 4. Тут БМУ № 9 тресту «Київміськбуд» № 3 споруджує 70-квартирний житловий будинок. І з приводу такої радісної події всі перехожі ходять обляпані грязюкою по самі вуха.

А на розі вулиць Толстого і Микільсько-Ботанічної будівництво ще й не починалося. Тільки паркан з'явився на місці майбутнього будівельного майданчика. А пройти поблизу тієї огорожі без чобіт уже неможливо.

Залишимо будівельникам розгадування ребуса: як у такому жахливому безпорядку на будмайданчику, коли всі матеріали звалені в одну купу, розшукати потрібну панель чи, скажімо, віконну раму? Можливо, будівельники діють за принципом того канцеляриста: «Потрібна бомага рано чи пізно, а знайдеться». Нас же цікавить у даному разі інше: чому люди мимоволі із жахом вимовляють таку, здавалося б, приємну новину:

— Ви чули, біля нас будівництво починається!

Чому поява нового будівельного майданчика сприймається мешканцями сусідніх будинків і вулиць як стихійне лихо?

На ці «чому» є тільки одна відповідь. Тому, що ніхто не контролює цього, так би мовити, аспекту будівництва. Контролюють якість спорудження, контролюють графік завезення блоків, контролюють строки здачі об'єкта. Контролюють техніку безпеки. Та жодну будівельну установу, на жаль, не обходить проблема культури будівництва. Культури, яка, між іншим, включає в себе і таке поняття, як акуратність.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Безсоння

Встала жінка вранці рано
Й чоловіку каже:
— Вставай, Савко, порайсь в хаті,
А я, мабуть, ляжу.
Усю ніч я провалялась —
Очей не зімкнула,
До самісінького ранку
Так і не заснула.
Все було ніби навмисно:
Періщила злива,
Ти хропів, собака гавкав.
Ніч була жахлива!
— Невже спала б ти спокійно,—
Їй бурмоче Савка,—
Якби хропів наш собака,
А я всю ніч гавкав?

Микола КОВАЛЕНКО.

с. Данилівка
Біловодського району
Ворошиловградської області.

ЧЕТВЕРИКИ

Чом ці школярі не пустуни?
Фізкультура й спорт — не їхні крила?
Виростають змалку товстуни
В тій сім'ї, що рано зажиріла.

Ох, недремні заздрісників очі!..
Їм і нині — ані дня, ні ночі:
Ні без окулярів, ні в пенсне
Завидюще око не засне.

Лопуцькувата музочка твоя,
А вже тебе хвилює «місце в списку»?
Та ж із найнижчих віт
Од солов'я
Світ не почує мишачого писку!

Не лай за синулю бабулі...
Приборкує? — мудра, не зла:
Вгамовують пір'я цибулі,
Щоб в голову дужче росла!

Ти сміливий? Пошана й хвала!
А натура ж плохенька була...
Не боїться і заєць орла,
Як відбито в орла півкрила...

Що про життя казать, коли в трамваї
Не той, то цей на долю наріка:
Всяк в автомат вкидає мідяка,
Проте квитка не всякий відриває.

Василь ЮХИМОВИЧ.

Розхапали — не беруть...

Як іще часто ми буваємо несправедливі!

Кричимо:

— Деяких товарів не видно! Чим тільки промисловість займається?!

А товари — ось вони, під боком.

Побував я кедавно у Харкові. Першого ж дня на власні очі переконався: є товари! Хороші і різні. Харків узагалі славиться своєю добротною промисловою продукцією. І скажу вам: як рядовий потенціальний покупець, я тією продукцією лишився абсолютно задоволений.

Надибав, приміром, там елегантний чорний чоловічий портфель. Стоїть на виду, золотавою фурнітурою виблискує. І ніхто, уявіть собі, його не купує!

Стоїть каструля-жаровня з анодованою кришкою. Чудо-каструля, мрія кожної домогосподарки! Ніхто не бере...

Для вас, рибалки—легенькі, зручні металеві підставки під вудки. Самі в руки просяться!

А розетний гучномовець? Симпатичний такий, естетичний, мініатюрненький гучномовець, без шнура, у розетку встромляй і слухай останні вісті... Не купують гучномовця!

Окуляри світлозахисні димчасті — останній крик моди, на «товкучці» за такі по десятці платять, а тут тобі — будь ласка, 2-30, 3-50 за пару! Окуляри з фотохромними скельцями — у сонячну погоду зір од світла захищають, а у похмуру, навпаки — світлосприймання підвищують, — словом, умощуй на ніс — і світ тобі разом розвидниться!

Виделки із нержавіючої сталі! Автоматичні газові підігрівачі для сільських вілл і котеджів! Банні щітки з довгою ручкою, щоб ви рук собі не викручували, спину миючи... Чайники, кавоварки, тарілки, ножі, ополоники! Словом — я не поет, а про всі ті прекрасні речі, виставлені на полицях, просто-таки неможливо розповідати низькою прозою — їх треба оспівувати. Недаремно ж усі вони удостоїлися високої честі позувати у павільйоні кращих зразків товарів народного споживання Міністерства торгівлі СРСР! Недаремно ж деяким із них, во славу харківських вигадників-умільців, присвоєна найвища для речей нагорода — Знак якості! А їх — не купують, а на них — і не дивляться...

А для того, щоб на них подивитися, навіть не треба бігати, висолопивши язика, по усіх торговельних точках преславного міста Харкова. Ні, усі вони зосереджені в одному місці — в тому ж таки павільйоні кращих зразків, розташованому у всім харків'янам знайомому будинку Держпрому. Іди, дивися, вибирай що хоч на свій смак і — купуй!

Кгм-кгм... Отут я, здається, трохи перезахопився. Купувати у павільйоні, на жаль, нічого не можна: зразки! Купувати треба у магазинах.

У магазинах, правда, майже нічого із названих мною товарів теж ніхто не купує. Бо їх там немає. Деяких взагалі не було, а деякі були, але дуже недовго...

Отих, наприклад, диво-каструль із анодованими кришками завод «Теплоавтомат» минулого року випустив лише три тисячі штук. Їх тут же й розкупили, а тепер — не беруть, бо немає. Елегантних чорних портфелів — витворів фабрики культпобуттоварів — з'явилося на світ божий ще менше: дві тисячі з половиною. Розмели... Підставок для вудочок випущено дві тисячі штук, банних щіток — тисячу, і так далі, і все у тих же пропорціях. Вибачте — порціях...

Чому, питаєте, такі мініатюрні порції?

— Скільки нам торгівля замовляє, стільки ми й випускаємо, — знизують плечима керівники заводів і фабрик.

— Неправда! — кричать працівники торгівлі. — У деяких випадках, звісно, й ми винуваті. Але от замовили ми, наприклад, минулого року електромеханічному заводові 27 тисяч прасок та 100 тисяч вентиляторів нової конструкції, а він нашого завдання не виконав! Замовили заводові тракторних самохідних шасі 30 тисяч комплектів та запчастин до «Волги» і «Москвича» — а він не дав аж нічого! Узявся завод «Харпластмас» освоїти випуск художніх решіток для батарей парового опалення, та й досі освоює! Пообіцяли на заводі «Укрелектроремонт» налагодити випуск чайних ситечок, та й слово їхнє тепле!

Як бачите, з одного боку — торгівля промисловості маленькі замовлення дає, а з іншого боку — деяким підприємствам і такі замовлення начебто не під силу. Хоча, подивитися, — й сильні, здавалось би, підприємства! «Серп і молот»... «Харпластмас»... Колоси! Гіганти! А виробництво товарів народного споживання у такого, наприклад, гіганта, як турбінний завод, становить десь 1—1,5 відсотка від загального плану. І директор цього заводу Арій Федорович Рудковський не проти б і від отих нещасних відсотків відбрикнутися. Бо з ними — самі неприємності.

Недавно на засіданні парткому свого ж заводу Арій Федорович суворо догану схопив. І за що б, ви думали?

За те, що не приділяє належної уваги випуску ножиків із нержавіючої сталі. Бо що, мовляв, таке ножик проти турбіни? Тьху! Ну, кращий зразок для виставочного павільйону виготовити — то ще можна. Але щоб — суворий план? Щоб ритмічність? Фу, як несолідно...

Так що, шановні покупці, нічого нарікати на промисловість. Уміє вона випускати добротні, красиві, потрібні товари. Сам бачив. У павільйоні.

Сходіть і ви подивіться. Велику естетичну насолоду матимете! І головне безплатно. Бо купувати у павільйоні, як я вже казав, нічого не можна: зразки!

В. БОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Обережно, він сьогодні не в дусі...

Дали перцю!

На дільниці Завалля колгоспу «Слава» Черкаської області завідуючим фермою працював М. А. Сахневич. І як помітили колгоспники, працював, не покладаючи своїх рук і не шкодуючи власних ніг. Від кожної корівки уривав він дещицю фуражу та й переносив собі додому. Бо ж і у власному господарстві дещо кувікало.

Про свої спостереження колгоспники написали Перцеві.

Голова Монастирищенського районного комітету народного контролю т. Дніпрянський повідомив редакцію, що факти підтвердилися.

За крадіжку дерті з ферми товариський суд оштрафував Сахневича на 50 карбованців. А правління колгоспу зняло його з посади завідуючого молочно-товарною фермою.

Головне — організація

Як і колективи інших підприємств та організацій райцентру, виїхали на суботу та неділю в колгосп і працівники Іваничівського району електричних мереж. Допомогти колгоспові ім. Дзержинського зібрати картоплю та буряки. За дружною роботою непомітно настав час обіду. І тоді майстер Віталій Гуліта звернувся до колективу з короткою, але емоційно насиченою промовою:

— Ви вже чули, товариство, що наш начальник обіцяв підкинути з фонду матеріального стимулювання певну суму на премії нам, тобто тим, хто виїхав на роботу в колгосп. То яка ваша думка: чи будемо проявляти дрібновласницькі інтереси й ділитися, чи, може, того?..

— Того! — гукнуло товариство.

Гукала, можливо, й не вся громада. Але ніхто й не заперечував. Та воно ж якось і не випадає протестувати, коли більшість підтримує ініціативу. До того ж і ту премію ще невідомо коли ділитимуть, а коли йдеться про «того» — так це вже реальна, сказати б, річ. Отож проти ніхто не виступав. А тими, хто, можливо, утримався б, просто не поцікавилися. Рішення, таким чином, вийшло одностайним.

— Скільки підкинете? — поцікавився В. Гуліта в начальника району П. К. Овчаренка.

Петро Кирилович, порадившись на місці із старшим бухгалтером С. Ф. Бохотницею, кинув:

— Карбованців на двісті розраховуй!

— Єсть! — гукнув майстер Гуліта і тут же мотнувся в продмаг та невдовзі привіз звідти горілку, консерви, хліб. Оковиту розділив за хрестоматійною нормою: пляшку на трьох. Те саме було повторено й наступного дня, в неділю.

Коли повернулися додому, майстер В. Гуліта склав список тих, хто брав участь в обідах. Начальник району скромно викреслив із списка себе та бухгалтера, а всіх інших преміював по 5—7 карбованців. Якраз до двохсот карбованців підігнав. І бухгалтерія видала ці гроші В. Гуліті під звіт.

Майстер вписав усіх премійованих у платіжну відомість й заходився збирати підписи.

— Ти обідав у полі? Обідав! Розписуйся!

І розписувались. Усе наче правильно. Крім одного: ніяких сум у відомості не було проставлено.

Чому?

Бо коли проставляти суми, то воно, знаєте, психологічно якось не так впливає. Гляне чоловік, що йому п'ять чи сім карбованців належить, і, диви, почне себе картати, що за ці гроші міг би дружині хустину купити чи синові заводну автомашину, а він, необачний, прогуляв їх. А там ще й прикидати почне, що на ту суму наче більше можна було б з'їсти та випити. А воно, до речі, так і є, бо в майстра вісімдесят карбованців таки залишилось.

— А я тому сум і не проставляв, — пояснює тепер Віталій Гуліта, — що не знав, як із тими вісімдесятьма карбованцями бути.

І справді, як бути? Якщо ділити, то по скільки? А коли й ці на бенкет пустити, то з якої нагоди, питається, і чи всіх премійованих запрошувати, чи, може, тільки обраних? Одне слово, скрутне становище. І поки майстер сушив собі голову, та дивна платіжна відомість загубилася і згодом потрапила до редакції журналу. Як підтвердження дуже своєрідної форми ліквідації фонду матеріального стимулювання.

— Справді, негарно якось вийшло, — говорить тепер тов. Овчаренко.

А чого негарно? Нам здається, що, навпаки, дуже гарно. Бо раніше, як відомо, люди «прикидали на трьох» якось самотужки, на суто добровільних засадах. А тут справу ввели в чітке організаційне русло.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Волинська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Згадайте, колего, як ви говорите своїм пацієнтам: «Це ж зовсім не боляче!»

Зооафоризми

● *Автографи Лева — на чужих шкурах.*

● *Благородному Оленю рекомендації не потрібні.*

● *Баран-пробиван.*

● *У гадючому товаристві пригощають отрутою.*

● *В'ючного Осла цікавить кількість, а не якість.*

● *Дамоклів меч над скотиною не звисає.*

● *Павук-хрестовик молиться своєму богові.*

● *Після «Дами з собачкою» кожна шавка в літературу проситься.*

● *Мармуровий Лев набирає величності, але втрачає силу.*

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Сами ж говорили: вище якість дитячих іграшок!

Юозас БУЛОТА,
литовський сатирик.

ПОДАРУНОК

На день мого народження сусіда подарував мені зайця і сказав:

— Уперше в житті такий заєць попався. Як теля.

Я подумав, що всі телята напевне образилися б, почувши таке порівняння. Але сперечатися з сусідом не хотів: він, кажуть, мисливець з двадцятирічним стажем.

Дружина, побачивши зайця, ойкнула:

— Що я з ним робитиму? Я ж не вмію зайців білувати...

— Сусіда подарував зайця від щирого серця, і треба не ойкати, а радіти,— відчитав я дружину.

Зайчатина — це делікатес, і мені дуже хотілося пригостити своїх знайомих. Я запросив і сусіда, що вполював того зайця. Сусід прийшов із дружиною, двома дітьми, двоюрідним братом жінки, з двома двоюрідними сестрами (не знаю, по якій лінії), з небогою, тіткою і тещею, що приїхала до нього в гості.

Запросив я і сусідового сусіда — рибалку, в котрого позаминулого року куштував смажених карасів. Рибалка прийшов без родичів, а тільки з жінкою і з своїми п'ятьма дітьми.

Решта шестеро сусідів з сім'ями прийшли без запрошення, пояснивши це тим, що на день народження не запрошують. Уважні друзі самі приходять.

Як би там не було — розмістилися майже всі за столом. Четверо наймолодших сиділо на підлозі.

Після іменин я поклав собі вступити до товариства мисливців і першого ж упольованого зайця подарувати сусідові — на знак моєї пошани до нього.

Переклад з литовської.

ДИСЕРТАЦІЯ

УСМІШКА

Я захистив дисертацію,—
Хай усе буде як слід:
Я запросив в ресторацію
Друзів своїх на обід.
Пили коньяк і горілочку,
Пиво, слив'янку і ром.
Влили у себе по стілечки,
Що простяглись під столом...
Ну, а про що дисертацію,
Хочете знать написав?
Що алкоголь репутацію
Вже не одну зіпсував.

Е. КАМІНСЬКИЙ.

м. Берегове
на Закарпатті.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Який же ти вчений, коли навіть крана полагодити не можеш!..

ТІ САМІ ГОСТІ В ТУ САМУ ХАТУ

Отже, тепер, висловлюючись військовою термінологією, диспозиція така. З одного боку — порожньо, а з іншого — непохитно стоїть, тримаючи напоготові кулаки та повний набір різнокаліберних некультурних слів, директор Василь Несторович Захарченко.

Той самий Василь Несторович, котрий на посаді головного агронома радгоспу «Тарасівський» уславився вмінням з першого ж удару вибивати принаймні один зуб у когось із противних йому — фізично чи морально — земляків.

Той самий Василь Несторович, який, одержавши за свої боксерські вправи догану по партійній лінії і одночасне підвищення по службовій, уже на посаді директора радгоспу «Жорнівський» за якихось півроку здійснив цілий ряд ратних подвигів.

Той самий Василь Несторович, про молодецькі наскоки якого на робітників та спеціалістів радгоспу, а також і представників сільської інтелігенції оповідалося у фейлетоні «Догана з висуванням...», що був опублікований у третьому торішньому номері «Перця».

Тоді, рік тому, диспозиція була дещо іншою. Партійний комітет радгоспу, на адресу якого надійшло чимало заяв про довільне тлумачення директором принципів демократичного керівництва, на одному з своїх засідань ухвалив: перебування В. Н. Захарченка на посаді директора вважати неможливим і недоцільним, за грубість та хуліганську поведінку висловити йому недовір'я і просити Києво-Святошинський райком партії затвердити це рішення.

Києво-Святошинський райком партії погодився з такою оцінкою діяльності Василя Несторовича, відзначивши (цитуємо з офіційної відповіді редакції на фейлетон), «що за грубість і нетактовну поведінку, що суперечить партійній етиці і стилю роботи керівництва, тов. Захарченко заслуговує зняття з роботи і суворого партійного стягнення». Одначе, погодившись загалом, райком не погодився зокрема: «... але враховуючи його визнання помилок та запевнення, що він докорінно перебудується в поведінці і методах керівництва господарством, його суворо попереджено».

Зрозуміло, що у першому-ліпшому випадкові рубати з плеча не можна. Але у тім-то й річ, що це був аж ніяк не перший-ліпший випадок і не вперше Василь Несторович визнавав і запевняв. Визнавати й запевняти, а потім удаватися до тих самих напів- і просто нетерпимих методів керівництва, стало вже його другою професією (після першої — агрономічної).

Отож цілком природно, що визнавши та запевнивши, Василь Несторович радо повернувся до радгоспу, грюкнув сталевим кулаком по багатостраждальному столу й оптимістично пообіцяв членам парткому:

— Ну, тепер я вас усіх по одному витурю!

І — витурив. А чого ж! Хай не лізуть у внутрішні справи директора.

Зате нині в радгоспі — рай. Для Василя Несторовича. Робить, що хоче. І головне — має такого секретаря парткому (третього, між іншим, за рік: двоє попередніх не витерпіли буйного Захарченкового норову — звільнилися), який теоретично обґрунтовує будь-які кулачні та язикові маніпуляції директора. Приміром, ось так:

— Робітник Саковський скаржиться, що директор ні сіло, ні впало облаяв його останніми словами? Це неправда, — через потому, що той Саковський уже давно підкопується під нашого директора...

— Ланковий Заєць скаржиться, що його шантажували: мовляв, виступай за директора, а відмовишся — нарікай на себе? І що коли той усе ж таки відмовився, то йому створили такі умови, що він мерщій звільнився? Це брехня — через потому, що капосний Заєць інтриган і ледар. Що — передовик, орденоносець і депутат? Усе одно інтриган — через потому, що нічого перти проти директора...

— Вихователька дитсадка Алієва скаржиться, що директор накидався на неї з кулаками? Дурниці — через потому, що вона перша почала... Що почала? Ну, це — плакати...

— Свинарка Майборода скаржиться, що її директор бидлом обізвав? Може, й обізвав — через потому, що націлює на високопродуктивну працю...

На кожен такий випадок — а з них уже можна й літопис складати — секретар парткому Г. І. Маркитан має своє оригінальне «через потому».

Якщо проти підлеглих Василь Несторович застосовує силу слова і кулака, то проти одного з авторів фейлетону «Догана з висуванням» — головного лікаря місцевої дільничної лікарні — застосував тверді економічні санкції: позбавив лікарню молока, овочів та фруктів, котрі виписувалися з радгоспу. І під цю дієву акцію Григорій Іванович Маркитан також підвів тверду теоретичну базу:

— Директор правильно вчинив — через потому, що хай отой лікар не лізе у наші діла...

Отак Василь Несторович «докорінно перебудувався в поведінці і методах керівництва». Отак добився своєї переможної диспозиції. І навряд чи щось тут змінить іще одна догана або попередження, ще одне визнання та запевнення.

Бо є люди, яких категорично не можна підпускати до керівної роботи. Вона їм просто протипоказана.

«Через потому», що вони — самодури.

В. ЧЕПІГА.

Київська область.

НАЙ 'ГО КАЧКА КОПНЕ, або ЗАЙЦІ МИМОВОЛІ

У Івано-Франківську тепер кажуть так: побільшало «зайців», зменшилася виручка. Біографія цього афоризму така.

Ось уже кілька місяців, як по місту почали ходити автобуси без кондуктора, і, уявіть собі, без... каси. Тобто в самому автобусі — ані талончиків, ані квитків не придбаєте. Але компостери є. І якщо ви приїжджі, не знаєте тутешніх порядків, то можете потрапити в історію. Вас, як зайця (автобусного), можуть оштрафувати, а можуть сфотографувати і фото вивісити під рубрикою «Ті, що попалися».

Нещодавно, як розповідав мені один знайомий гуцул, трапилася і з ним халепа. Спустився він із гір до Івано-Франківська. Заходить у автобус. Передає гроші на квиток, а йому й кажуть:

— Тут квитків і талончиків не продають.

— Перепрошую, а де? — питається.

— Ідіть до будки*, — радять пасажири.

— То, прошу вас, насмішка! — ледь не вирвалося в нього. Коли раптом чує, як один пасажир до іншого гукає:

— Вуйку Василю, у вас часом немає зайвого талончика? Бо знаєте, зараз усі на обіді. Нема де купити.

— Бігме нема. Один тільки був.

— Значить, доведеться мені злазити та пішки іти.

— То чого? Їдьте. Мо' й проскочите «зайцем». А ні — заплатите штраф, та й будете вважати, що їхали в таксі.

— Та най 'го качка копне! Я уже тих штрафів наплатився! Казали, ще раз попадешся, то сфотографуємо. Ліпше пішки...

Вийшов чоловік. За ним вискочив із автобуса і мій знайомий гуцул. Підійшов він до однієї «будки», а вона й справді на обід зачинена. Тільки з вітрини до нього гарно видрукувана табличка наче посміхається: «Тут ви можете придбати талончики на проїзд в автобусі».

Пошкріб гуцул потилицю — і до галантерейного магазину. А там те ж саме — перерва. Він у аптеку, він — у радіомагазин. Скрізь у цей час одні й ті ж таблички — «Перерва на обід».

Автобуси ж тим часом ідуть та йдуть. Не один за одним, але, трапляється, навіть не порушуючи графіка. Мчать і з пасажирами, і порожні — тепер план не хвилює водія.

Летить мій знайомий у «Космос». Прилітає, а там черга. Не за талончиками — за квитками. На кінокартину.

— Куди без черги?!

— То я, перепрошую, за талончиками на автобус.

— Тут, вуйку, не продаються...

— Як то так?! Написано ж, що продаються скрізь...

— Ніколи, вуйку, зараз сеанс почнеться.

— А най того качка копне, хто це придумав! — вилаявся гуцул і помчав у гастроном. Гульк — і тут черга. І знову не за талончиками.

— Прошу вас, — звертається до продавця, — мені кількась чеків на автобус.

— То не в нас, дядьку, то в касі.

Проштовхується гуцул до каси. Без черги, бо він не за тюлькою і не за ковбасою. А його лають, а на нього кричать.

— Та мені, перепрошую, тільки чеки на автобус.

— Не чеки, а талончики, вуйку. Але не зараз. Бачте, люди до мене стоять? На талончики в мене інша каса. Прийдете пізніше, — сердиться касирка.

Сердиться касирка, лається гуцул, зляться івано-франківці. Псують собі нерви. Псують в години «пік», псують вранці, поспішаючи на роботу, псують увечері, коли повертаються з гостей чи з театру. Бо талончики або закінчилися, або вдень забули їх купити. А тепер ніде. Пізно. Хоча... Якщо вірити розліпленим по всьому місту табличкам: ТАЛОНЧИКИ ПРОДАЮТЬСЯ СКРІЗЬ (!). Скрізь! Тільки не завжди, і тільки не в автобусі. А жаль. Жаль пасажирів, їхніх нервів, жаль непроданих талончиків і, зрозуміло, плану, бо той план «горить» швидше, ніж ті талончики реалізовуються.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

P. S. Поки фейлетон писався та до друку готувався, дізналися ми, що й у деяких інших містах міг би наш гуцул у таку ж халепу втрапити. Бо в них діє та ж система. Цікаво, хто її придумав? Бо підказана вона не життям і не логікою. Де ж та логіка, коли від цієї «системи» і люди програють і держава?!

О. Ч.

---

* «Будками» в Івано-Франківську називають кіоски: аптекарські, «Союздруку» і т. п.

Я З ДИТИНСТВА НЕПИТУЩИЙ

(Знайома пісенька)

Я з дитинства — непитущий.
Не вживаю просто...
Хоч, як всякий, правда, сущий —
Часом п'ю за тости...

Друзів, родичів багато
В мене і в дружини.
В гості кличуть — то на свято,
То на іменини:

До Марини і до Власа,
Вікторини і Панаса,
До Ярини і Вадима,
До Мокрини, Никодима,
До Юхима і Кіндрата,
До Мирона, Каліграта...

Називати всіх не хочу,
Бо вже геть вас заморочу.
В них, звичайно, чарку п'ю:
Шану ж людям віддаю!

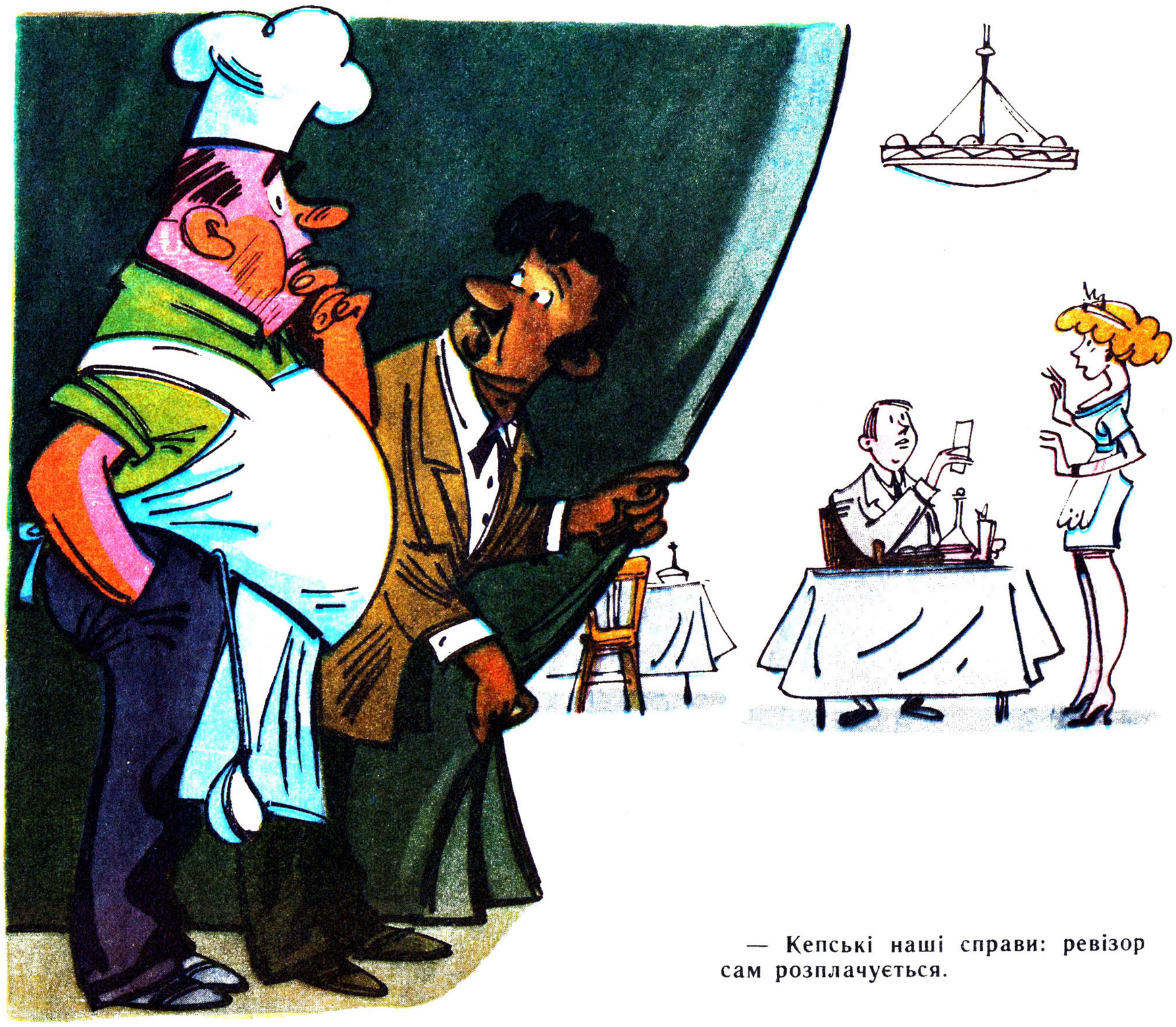
Ну, бувають ще причини:
В брата — новосілля,
У племінника — хрестини,
У куми — весілля.

Теж за тост чарчину п'ю:
Шану ж людям віддаю!

Тільки так... А взагалі
Всім відомо у селі,
Що, як всяк ото тямущий, —
Я з дитинства — непитущий!

Григорій ГАЙСИНЮК.
м. Одеса.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Кепські наші справи: ревізор сам розплачується.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Знайомся, Гнате, це мої онуки!

Чи справді Криве Озеро криве? Трохи кривувате. Бо на дні колишнього озера розмістилося. Кривого.

Являє собою воно селище міського типу. Крім того, це — райцентр. Нічим особливим не примітний.

І хоча Криве Озеро на великому шляху розташоване, у ньому навіть автобусну станцію запримітити важко. А ще важче втиснутися до цієї кам'яної будівлі. Звечора станція поринає в темряву, що, звичайно ж, доповнює комфорт: пасажири лазять поміж автобусами навпомацки.

Райцентрівський готель трохи більший, ніж автобусна станція. Але й тут приїжджі розміщуються ущільненим способом.

Автостанція і готель — непримітні й непоказні, отже, споруди. А є в Кривому Озері примітні.

Це, по-перше, Будинок культури. Він примітний тим, що майже не має стелі й даху. Восени кривоозерці приходять до цього культурного закладу з парасольками. А взимку — в кожухах. І стіїма дивляться вистави та слухають концерти. Та ще й пританцьовують. Щоб зігрітися. Сісти ж ніхто не наважується — задубіти можна.

Це, по-друге, ресторан. Котрий ще будується. Такими швидкими темпами, що знизу вже руйнується. Райспоживспілка в тому руйнуванні винувата, — кажуть хлопці з пересувної механізованої колони № 193 тресту «Миколаївсільбуд». — Бо не завозить матеріалів, не звільняє площі для допоміжних приміщень. Представники райспоживспілки доводять протилежне: будівельники тягнуть і заволікають. Єдиної точки зору як бачимо, немає.

Це, по-третє, комунальний будинок по вул. Набережній. Отой, який не піддається ремонту, от-от може розвалитися, і який для чогось зберігають. У кого ми не питали — для чого, — ніхто не знає. Як архітектурну пам'ятку, очевидячки.

Це, по-четверте, зовсім новий будинок по вул. Шевченка. Він також примітний тим, що має дірявий дах, а всередині не нагріш душі. Комунальна служба стягує з його мешканців гроші буцімто за опалення, а фактично — за холод.

Та не тільки примітні й непримітні споруди ми в Кривому Озері помітили.

Зокрема, помітили те, що роздобути у торговельній мережі чавунний казанок, алюмінієву каструлю, відро, праску, електричну лампу, висячий замок, фарбу для підлоги, цвяхи чи табуретку — це все рівно, що крізь вушко голки пролізти. Бо навіть те, що міжрайбаза облспоживспілки відпускає, райспоживспілка не завжди забирає. А не забирає тому, що транспорту не має і в різних організаціях його наймає.

В райунівермазі ми помітили: ходовими товарами торгують тишком-нишком, за принципом — свату, брату і дядьку Гнату.

За тим же принципом, як нам вдалося запримітити, розподіляють заряджені газом балони працівники комбінату комунальних підприємств.

У годинниковій майстерні помітили: тільки майстер вгледить відвідувача, то одразу ж розводить руками.

— Немає запчастин? — уточнює, переступаючи поріг, той.

— Чому немає? Їх у мене — хоч греблю гати. Потрібних немає. Ось у чому біда.

А ще багато сміття помітили. Через це селище, як стверджують його жителі, з настанням весни і до пізньої осені знаходиться «під мухою» — до нього з усіх усюд злітаються мухи.

Оце, здається, і все, що ми помітили в цьому нічим особливим не примітному населеному пункті. Дечого, правда, не помітили.

Не помітили, наприклад, жодної газетної вітрини у центрі селища.

Не помітили майстерні головних уборів. Замовити шапку або кашкета, отже, ніде. Це спонукує жителів Кривого Озера виходити на пряму дорогу. І в мандри вирушати. До Первомайська, Миколаєва і навіть Одеси.

Не помітили й тієї майстерні, в котрій можна було б камеру або покришку для велосипеда чи мотоцикла полагодити. Це теж змушує кривоозерців виходити на пряму дорогу.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та А. ВАСИЛЕНКО.

Миколаївська область

ШАПКА МОНОМАХА

ГУМОРЕСКА

Дістав я, братці, шапку. Власне, не дістав, а тесть її мені подарував.

Якось, глибокої осені, був я у відрядженні і заскочив на деньок до жінчиних батьків. Як на те, саме перший сніг випав і мороз ударив. А я — у кашкетику. Теща побачила та й руками сплеснула:

— Куди ж воно отак у дорогу рушати! Це ж можна й вуха повідморожувати. Старий! — гукнула вона до чоловіка. — А пошукай-но щось на голову зятеві. Хоч удома є шапка? — запитала мене.

— Нема, — нехотя признався я. — Модної не дістанеш, а якої-небудь не хочеться на голову нап'ялювати.

Тим часом тесть приволік мішок, що, по всьому видно, не один десяток років висів десь на горищі. Він розв'язав той лантух і висипав на підлогу з десяток старезних шапок упереміжку з такими ж древніми картузами.

Після тривалого й ретельного огляду та примірювання тесть, нарешті, вибрав руду кудлату вушанку.

Як тільки я побачив, що ту шапку відібрано для мене, то мало не зомлів.

«Її на голову страшно надягти», — майнула думка.

А тесть вибив з вушанки пилюку, акуратно розрівняв її на коліні і, зітхнувши, сказав:

— На розумну голову була пошита ця шапка. Носив її наш славний прадід Мономах. Так його колись по-вуличному величали у нас і в усіх навколишніх селах. А тепер — на. Хай вона й тобі послужить вірою і правдою.

Моя вихованість не дозволила навідріз відмовитися від прапрадідівського головного убору, тому я подякував і взяв шапку з потаємною думкою викинути її одразу ж за селом.

Але так і не викинув. Щойно вийшов на поле, прямуючи до залізничної станції, як розгулялася така хурделиця, що світа божого не видно. А в шапці було тепло й приємно. «Встигну і вдома викинути, — міркував я. — А тут хай дивляться, хай сміються. Все одно ніхто мене не знає».

У райцентрі, на площі біля чайної, стояв гурт чоловіків. Я відвернув голову, розглядаючи якусь вивіску по той бік, і швидко пройшов, намагаючись бути непоміченим.

Але маневр не вдався. Мою шапку помітили і заговорили про неї.

— Ну й шапка! Перший раз бачу таку,— вигукнув чоловічий бас.

— Ондатра, — безапеляційно заявив інший голос.

— Нічого подібного. Ніяка не ондатра, а пижик, — почув я третій голос. — А може, й видра. І де вони ото дістають?

Далі я вже нічого не чув, бо був біля вокзалу.

У вагоні молодий мужчина, глипнувши на мене, охоче допоміг засунути у ящик дивану мій важкенький чемодан. Я зняв із голови кудлату, тестьового прадіда шапку і, щоб не викликати зайвих пересудів, загорнув її у газету і також засунув туди ж.

— Розумно робите, що надійно ховаєте шапку, — сказав підстаркуватий пасажир.— Тепер такої не дістанеш. Якщо не секрет, де розжилися?

— Тесть подарував, — пояснив я, не знаючи, серйозно говорить пасажир чи іронізує.

— Аж дивно. Не кожен тесть таку шапку зятеві подарує, — похитав головою підстаркуватий пасажир. — Видно, щедрий і любить вас. На півночі працює?

— На півночі, — збрехав я і пішов у коридор, щоб більше не говорити про шапку.

До міста прибули пізнім вечором. Я не схотів чекати на таксі і пішов додому пішки. У малолюдному провулку я помітив, що за мною крокують два простоволосих молодики. Раптом я почув їхній шепіт:

— Біля отого темного під'їзду здирай і— у двір, — сказав один.

— Так він же високий, незручно дістати, — вагався інший.

— А ти його трубою по голові, він одразу й понижчає, — хихикнув перший.

Я аж похолов, коли зрозумів, що мова про мене і про мою шапку. Вихід був один. Я, як заєць, зірвався з місця і, незважаючи на важкий чемодан, дав такого драла, що тільки біля свого дому трохи й відсапався.

Перший день на роботі мене навіть не одразу впізнали в цій ушанці. Потім чоловіки поодинці підходили, пригощали сигаретами і всіляко намагалися випитати, де я доп'яв таку шапку. Але я надійно тримав язик за зубами.

Кілька співробітників просили позичити шапку, щоб хоч піти та сфотографуватися. Я категорично відмовив і почав ховати її в столі.

Якось викликав мене завідуючий і дорікнув:

— Кажуть, дістали модну шапку і тримаєте під замком. Хоч би показали.

Я поніс шапку до завідуючого.

«А що, як попросить подарувати? — калаталося серце. — Йому ж не відмовиш».

Завідуючий шапки не попросив. Але попередив:

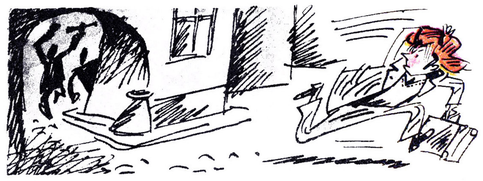
— Від моди до зазнайства — один крок. Глядіть щоб від колективу не відірвалися! А шапка і справді — шик. Щастить же людям...

Скоро мою шапку знали майже в усьому місті. На мене з любов'ю задивлялися жінки, з заздрістю — чоловіки, з неприхованою лютою — піжони. Що значить мода!

На літо я бережно пересипав свою шапку нафталіном, загорнув у целофанову торбину і надійно сховав од людського ока.

Тепер з нетерпінням чекаю наступної зими і щасливого дня, щоб знову поїхати до жінчиних батьків. Коли тесть тягнув на горище мішок зі старими шапками, я запримітив, що там, біля самого комина, висить кожух. Певно, теж покійного Мономаха. Але, як на нинішню моду, то той кожух буде саме враз. А то ще й вище.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

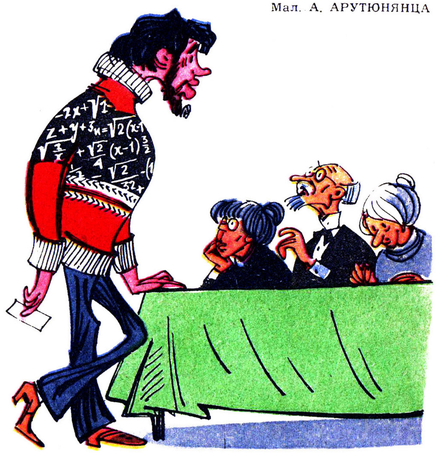
СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

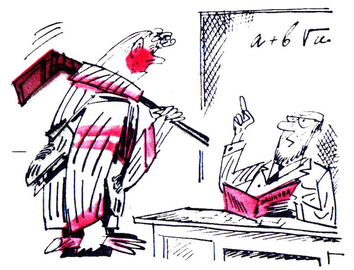
— Не можу я вам поставити хорошої оцінки: ви все-таки підготовлені слабенько.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ставлю вам задовільно тільки за те, що над собою добре попрацювали!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— І запам'ятайте: у вас переекзаменування, а не перегравання.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що у вас!
— Гоголь. Біографія.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

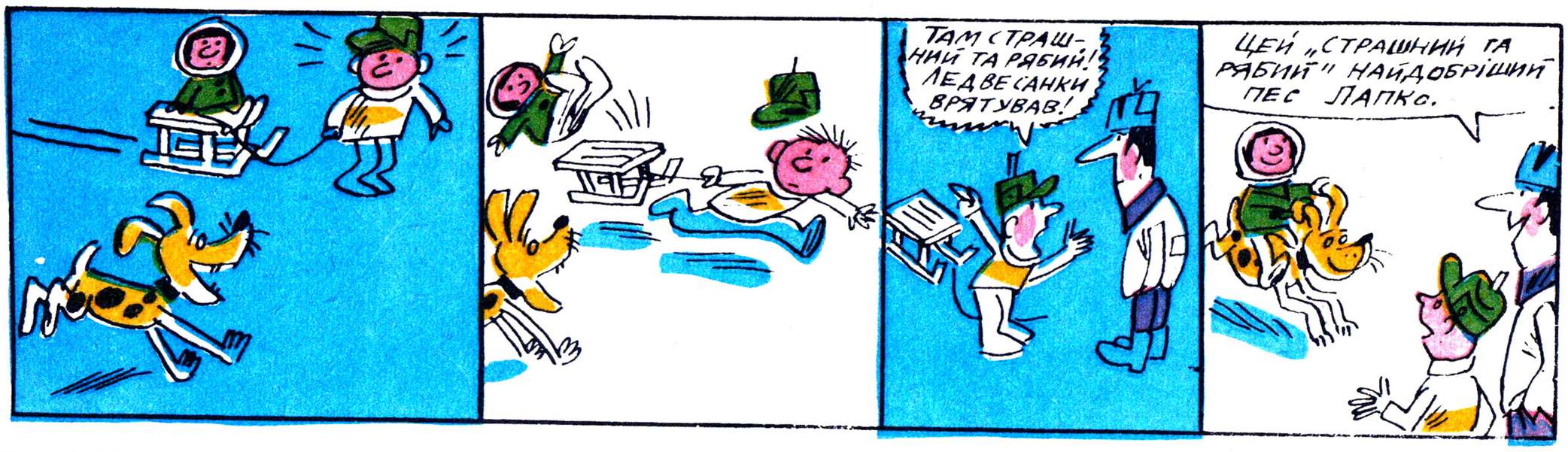
— Який рахунок, Бойчук!

Мал. В. ПЕТРОВА

— Вчора ми так блискуче виграли в «Хіміка», а професор вліпив мені двійку з хімії...

Мал А. ВАСИЛЕНКА

КУРЧАТКО

На уроці малювання вчителька попросила дітей намалювати курча. Павлусь малював, малював, але так у нього нічого й не вийшло. Тоді він швиденько намалював кружальце і закрив альбом.

Потім учителька перевіряла малюнки. Підійшла вона і до Павлуся:

— Ану, покажи, яке в тебе курчатко.

— Ось, — показав Павлик.

— Це щось подібне на яйце! А де ж курча?

— А його не видно. Там в середині сидить. Воно ще не вилупилось, — пояснив хлопчик.

В. СОПРОНЮК.

НЕОХАЙНИЙ КІТ

— Чом ти, мамо, кота била,
Ще й вигнала з хати?
— Та усю сметану з банки
Вилизав проклятий!..

— А якби був хлібом витер?—
Доня запитала, —
Ти його тоді не била б
І не виганяла?..

Іван БІЛОУС.

Юркові думи

Юрко сидить і пише твір. Пише, як мокре горить: то у вікно визирне, то почухається, то крадькома розгорне книжку «Пригоди Робінзона Кукурудзо» й тихенько хихикає... Мама не витримує, підходить до сина.

— Ну, чого хихикаєш? Невже так важко написати твір про зиму? Ти ж щодня ганяєш на лижах, набачився тої зими по саму зав'язку!

— Еге, дуже там набачився,— бурмоситься Юрко,— як у мене поганючі старі лижі...

— Менше розмузикуй! — розсердилась мама.— Краще над твором подумай добре. Ти ж зовсім ні про що не думаєш!

— Чого це я не думаю? — образився Юрко.— Я думаю — от добре було б, якби ти купила мені нові лижі!

Віктор КАВА.

УВАЖНИЙ

Тільки-но батько скінчив розмовляти по телефону, як Петрик тут же подав йому кварту води.

— Швидше промивай очі.

Батько здивовано глянув на сина.

— Та швидше промивай, — вимагав Петрик. — Я ж добре чув, як ти говорив по телефону: «Ви замилюєте мені очі».

Аркадій МУЗИЧУК.

Загадки Перченятка

У червоних чобітках,
В білому халаті.
Він весною прилітає
І сидить на хаті,

(Чорногуз).

Сама німа,
А вчить ума.

(Книжка).

Федір НИКИФОРЧУК.

Мал А. ВАСИЛЕНКА

Народні усмішки

УВАЖНИЙ ТАТУСЬ

— Викличте, будь ласка, із третього класу Квітку Олену! — попросив один чоловік учителя.
— А хто ви їй будете?
— Як хто? Я — її тато!
— Дивно!
— Чому дивно?
— Тому, що ваша донька навчається вже не в третьому, а в четвертому класі...

Повідомив Л. С. ГЛУЩУК із с. Овлочина Турійського району Волинської області.

НЕ МІГ ПОЧЕКАТИ

Одна жінка скаржиться сусідці:
— Ваш син обірвав усі груші в моєму саду. А вони ще ж зовсім зелені!
— От капосний хлопчисько! Не міг почекати, доки достигнуть.

ЦВЯХИ ОБМИНАЄ

Автоінспектор, побачивши на дорозі машину, яка петляла то вліво, то вправо, зупинив її.
— Як ви посміли сісти за кермо в нетверезому стані? — запитав він водія.
— А я зовсім тверезий.
— А чому ж ви тоді петляєте по дорозі?
— Та то я цвяхи обминаю, — відповів водій.

Повідомив О. ВЕРТЕЛЬ із с. Жовтневого Білопільського району Сумської області.

ЧИ БУВ П'ЯНИЙ?

Суддя до міліціонера:
— Ви впевнені, що арештований був п'яний?
— Впевнений, бо його жінка сказала, що він притяг кришку від люка каналізації і хотів поставити її на програвач.

Повідомив В. МАРТИНЮК. м. Вайноде Латвійської РСР.

ВІДПОВІЛА

П'ятирічна донька каже батькові:
— Тату, проведіть мене на вулицю погулять, бо я боюся отого півня.
— А ти, як виростеш велика, теж будеш півня боятись? — запитує батько.
— Ні, як виросту велика, я буду ходити гулять, коли півні спатимуть.

НАГОДУВАВ

Чоловік працював у полі, а жінка напекла пиріжків і послала сина, щоб відніс батькові. Син приносить і говорить:
— Тату, мати передали вам три пиріжки, дорогою я з'їв два з половиною і половинку почав, а решту вам приніс...

Повідомив В. А. СТАСЕНКО із с. Бобруйки Козелецького району Чернігівської області.

ДОСВІДЧЕНИЙ ЇЗДОВИЙ

Під'їжджає Гриць возом до майстерні і каже бригадирові:
— Дядьку, треба колесо замінити.
— Та тільки ж сьогодні вранці я тобі дав нове колесо і це ти вже його поламав?! — обурився бригадир.
— І чого це ви кричите, — дивується Гриць, — я, як робив у сусідньому селі їздовим, то до обіду воза ламав.

Повідомив Г. ЛІСЄЄВ із с. Крутенького Голованівського району Кіровоградської області.

Мал. Й. КОГАНА

— А одеколон у вас теж після одинадцятої продається?

СВЯТЕННИКИ

Від справ їх — волосся під шапкою дибиться.
Кожен з них змієві був би до пари.
Очима ліричними в небо він дивиться,
Руками ж у вас по кишенях шарить.

На обличчі його кожен м'язик і складка
Виконують запрограмовану службу.
Що зморшка, що складка — суцільна загадка,
А разом це все пропонує вам дружбу...

У слові квітучім, у слові медовім,
Що вірять в їх щирість довірливі люди,
У слові, за вас на пожертву готовім,
Повно облуди.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ШЛЯХ В ІСТОРІЮ

ГУМОРЕСКА

На свинку, кір і шкарлатину я перехворів, як і всі добрі люди, ще в дитинстві. На тому мої стосунки з медициною й припинилися: я мав залізне здоров'я, і мене не брала ніяка хворість. У всьому місті не було, мабуть, здоровішої людини, ніж я. Кілька разів мене обстежували спеціалісти і, не знайшовши жодних відхилень од норми, пророкували мені сто років життя. Таким чином, я став кандидатом у довгожителі, і завдяки саме цій обставині про мене дізналися в місті і за його околицями.

— А, це той, що житиме довго, — говорили про мене. — Чули, чули...

Лікарі закликали своїх пацієнтів брати з мене приклад.

Слава про мене росла й ширилася.

І тут я почав побоюватись за своє здоров'я: а що, як підведе? Кінець тоді славі. Довелося вжити заходів: я щодня став займатись ранковою гімнастикою, обливався водою, тягав двопудові гирі, купався в ополонці — і відчував себе ще здоровішим. Бути б мені історичною особою, коли б я раптом не захворів на вітряну віспу. Як останній школяр. Прикро.

Перший лікар, якому я потрапив на очі, дуже зрадів: який рідкісний випадок — дорослий хворіє вітрянкою.

Інші лікарі також позбігались, щоб і собі оглянути мене: унікум!

Біля мене цілими днями товклися студенти.

Всім цікаво.

В лікарні, де я лежав, не було, здається, популярнішого за мене хворого.

Інший на моєму місці не дозволив би оглядати себе по двадцять разів на день, а я — нічого. Якщо треба для науки — хай оглядають. Не виключено, що хтось із лікарів зробить на мені якесь відкриття. І взагалі — хто знає, може саме через хворобу і лежить мій шлях в історію?

Проте я швидко одужав, і мене виписали додому.

За той час, поки я лікувався, в місті про мене уже забули. Моя репутація людини, що ніколи не хворіє, загинула безповоротно. Коли я після цього й справді проживу сто років і нічим не хворітиму, то й тоді навряд чи про мене хто згадає.

Я закинув спортивні заняття, почав курити й зовсім перестав дбати про себе. Хворіти так хворіти!

Однак ніякі хвороби, як і раніше, до мене не приставали. Поганенький грип — і той не брав.

Лишилось одне — підшукати самому собі щось підходяще. От, приміром, гарна, кажуть, хвороба — радикуліт. І дістати її неважко: досить добре промочити ноги або посидіти на сирому.

Так я і зробив. Поїхав на риболовлю, сів на вогку землю, а ноги опустив у воду. Цілий день отак просидів. І хоч би що! Даремно тільки намерзся.

«Видно, нічого путнього з мене не вийде», — вирішив я і на тому заспокоївся.

Але не надовго.

Якось я потрапив на вечір, де виступав один мемуарист. Чудово!

Другого дня я сів писати спогади під назвою: «Як я хворів вітрянкою».

Перед очима маячила стежка в історію.

Віталій КОВАЛЬ.

Злізайте — приїхали!

ПЕРЕЦЬ ПРОДОВЖУЄ СВІЙ РЕЙД ПО АВТОТРАСАХ РЕСПУБЛІКИ

Уривки з щоденника

«...Давно доведено, що людська щедрість, як правило, відплачується добром. Я ще і ще раз переконався в цьому, коли ознайомився ось із цією дорожньою пригодою.

Ветеринарний лікар Полонської станції по боротьбі з хворобами тварин Хмельницької області М. І. Петрощук одержав кілька літрів спирту. Ясна річ, для лікування тварин. Оскільки, як відомо, спирт дуже швидко випаровується, то лікар вирішив негайно доставити його до місця призначення — в Шепетівку. Разом з водієм Собчуком М. Ф. сіли вони в машину ГАЗ-69 № 11—01 ХМГ і рушили в дорогу. Уже в машині обох їх синхронно почала мучити думка: чому це саме тваринам, а не їм виписують спирт. І ще мучила спокуса випити. Але благородство не дозволило їм удвох розправитися з трьома літрами. І тут, на щастя, по дорозі підвернулися знайомі.

«Ну, тепер можна. Тепер сам бог велів, — вирішив Микола Іванович Петрощук і щедро розділив спирт на всю чесну кумпанію. Свою долю випив і водій.

Скоро машина запетляла по асфальту і сяк-так доїхала до Грицева. Тут її затримали працівники автоінспекції.

Закінчилось все більш-менш благополучно. І саме через щедрість М. І. Петрощука. На кумпанію спирт розділив. А що б могло трапитись, якби вони видудлили весь спирт тільки удвох з водієм? Уявляєте?...

* * *

Розкрив я оце щоденник та й мислю собі: і з яких тільки причин не буває отих дорожніх пригод. Виявляється, бувають вони навіть з причин логічного людського мислення. От хоча б випадок у колгоспі «50 років Жовтня» Великобагачанського району на Полтавщині.

Треба було перевезти людей. Голова колгоспу т. Січкар і завідуючий гаражем т. Писаренко логічно подумали так: «Під зерно чи якісь там важливі вантажі поганої машини не даси. А ось людей можна як-небудь і тарадайкою перекинути». І виділили технічно несправну автомашину. Ну, на таку тарадайку то ще й шофера путнього садовити шкода. Посадили Вишара, що вже під мухою був.

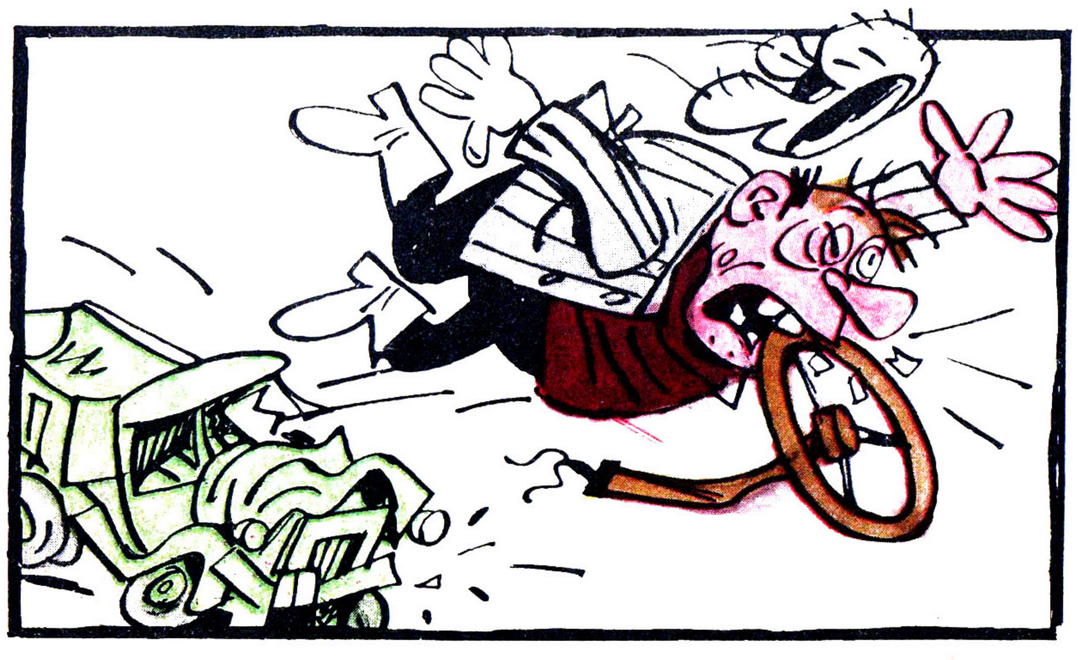
А тому — море по коліна. Сів, рвонув, кермо туди-сюди крутонув та й... полетіло все. П'ять чоловік постраждало.

А був би голова колгоспу інакше подумав та не дозволив п'яному водієві везти людей на розтарахканій машині, то й пригоди б отої сумної не трапилося. Ось так воно. Ніби й повчальний урок, тільки дуже дорого обійшовся!»

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Випив...

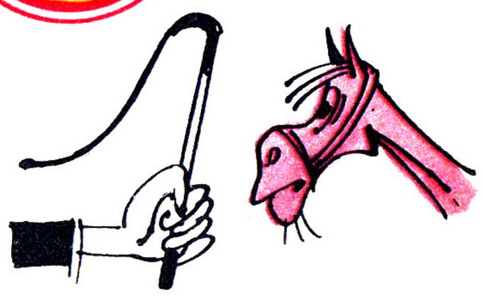

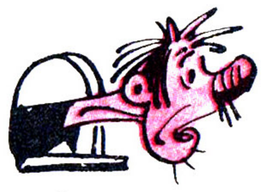
...і «бубликом» закусив.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

РАДОЩІ

Коню господар усміхнувся:
— Обнову я тобі придбав!
І Кінь зрадів, аж стрепенувся,
Та пасовиськом застрибав.
Усе хвалився: — Рідна нене!
Який господар добрий в мене!
У стайню ввечері прибіг,
А там висів новий батіг.

ПОСПІШАЄ

До каси — люду! Ніде стати.
Та Гнат протиснувсь до вікна:
— Без черги видайте зарплату,
А то зачиниться пивна.

МЕДПРАЦІВНИК

Зустрілась Муха із Бджолою:
— Візьміть у вулик медсестрою.

ТУРБОТА

— Роботи буде! Вже жнива на носі!—
Зацвіріньчали Горобці у просі.

ВИЙШЛА ЗАМІЖ

— Я заміж вийшла! — без кінця
Хвалилась Кізонькам Вівця.
А ті шепочуться: — Дурна!
Пішла за Барана.

Петро ГРИШКО.

с. Заводи
Конотопського району
Сумської області.

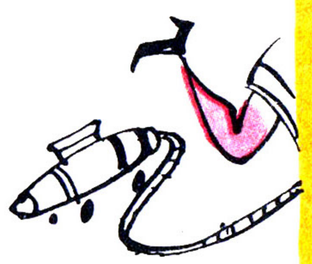
ТЕПЕР НЕ ТЕ

**— Що ж це ти буфет минаєш? —
Питають Кирила.
— Страшнувато жінки стало:
Хоч би не прибила...**

**То, бувало, віник вхопить —
Трусить перед носом.
А тепер вона по хаті
Ходить з пилососом...**

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

ОТО КРУТНУЛО!

— Мене, куме, так крутнуло
Минулої днини,
Що побачив задній номер
Власної машини...

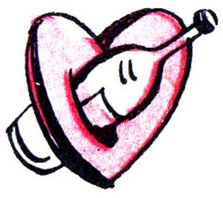

СКЛЕРОЗ

— Скажіть, будь ласка, вам склероз
Не заважає працювати?
— Та що ви, ні! Бо я й про нього
Вже починаю забувати.

ПРО ВІЧНІСТЬ

— Тебе кохати, рибко, вічно буду! —
Він присягався дівчині щоднини,
Та вистачило вічності тієї
Всього лише до першої дитини.

ДІАГНОЗ

— Я лікуватись раджу вам,
І не вживайте більш гіркої,
Бо в серці вашому відчутні
Останнім часом... перепої.

КУПИ ТА Й ГОДІ!

— Купи мені, мамо, брата, —
Василько прохає.
— Любий синку, — мати йому, —
В нас грошей немає.

А Василько знов у плач,
Смика за сорочку.
— Купи, — каже, — мамо, брата
Хоча б у розстрочку.

Микола КАСАТОВ.

м. Новодружеськ
— Ворошиловградської області.

Нотатки про їхні порядки

Арт БУХВАЛЬД

МІЙ ДРУГ — ПОКАЗОВИЙ ЗРАДНИК

Сенатська підкомісія внутрішньої безпеки щойно опублікувала цілком таємний матеріал, що стосується лояльності восьми відомих американських підданих. Цей матеріал зібрав і зробив із нього висновки якийсь Отто Ф. Отепкей, хоч багато хто патякав і репетував, ніби це не що інше, як повернення до ери Маккарті.

Я, було, не збагнув, наскільки небезпечна для будь-кого отака перевірка, аж поки зі мною не погомонів працівник певної урядової установи, фахівець із питань безпеки. Він витягав із мене відомості про одного мого доброго приятеля, що займався імпортними справами.

Назвемо мого друга Біллом Хогенблеттом і зауважимо, що я запізнався з ним під час мого перебування в Парижі.

Фахівець із питань безпеки був вельми приязний.

— Скільки тривало ваше знайомство з Хогенблеттом? — спитав він мене.

— Близько вісімнадцяти років, — відповів я. — Одразу зазначу, що з усіх, кого я стрічав, це — один із найкращих людей. Чудовий батько, незрадливий чоловік, вірний товариш і зразковий підданий Америки.

— З якими людьми він зустрічався за роки праці в Парижі?

— З усілякими. Письменники, художники, ділки... Білл — дуже товариський чолов'яга.

— Чи не траплялося серед його приятелів лівих елементів?

— Щось таке пригадується. Гадаю, були. Принаймні, деякі з них мали сталі політичні переконання. Але щодо Білла... Той взагалі ніколи не говорив про політику забагато.

— Чи не помітили ви у нього якихось дивацтв? — поцікавився допитувач, щось позначивши у нотатнику.

— Тоді ні, але зараз, коли ви спитали... Таки було якесь дивацтво у Білла, хоча б ота його нехіть до політичних дискусій...

— Це ви сказали. Не я! Чи полюбляв він випити?

— Наскільки мені відомо, він узагалі нехтував будь-яким питвом.

— Якщо я вас вірно зрозумів, він пиячив потай?

— Оце, коли ви спитали... Либонь, скидається на те. Я взагалі не вірю людям, які відмовляються від чарки в товаристві.

— Що ви ще можете пригадати про нього?

— Він надто учащав до паризьких музеїв.

— Особисто ви бачили його хоч би раз у музеї?

— Ні, переказую з його власних слів.

— Виходить, у цей час він мав змогу піти будь-куди. Навіть до радянського посольства.

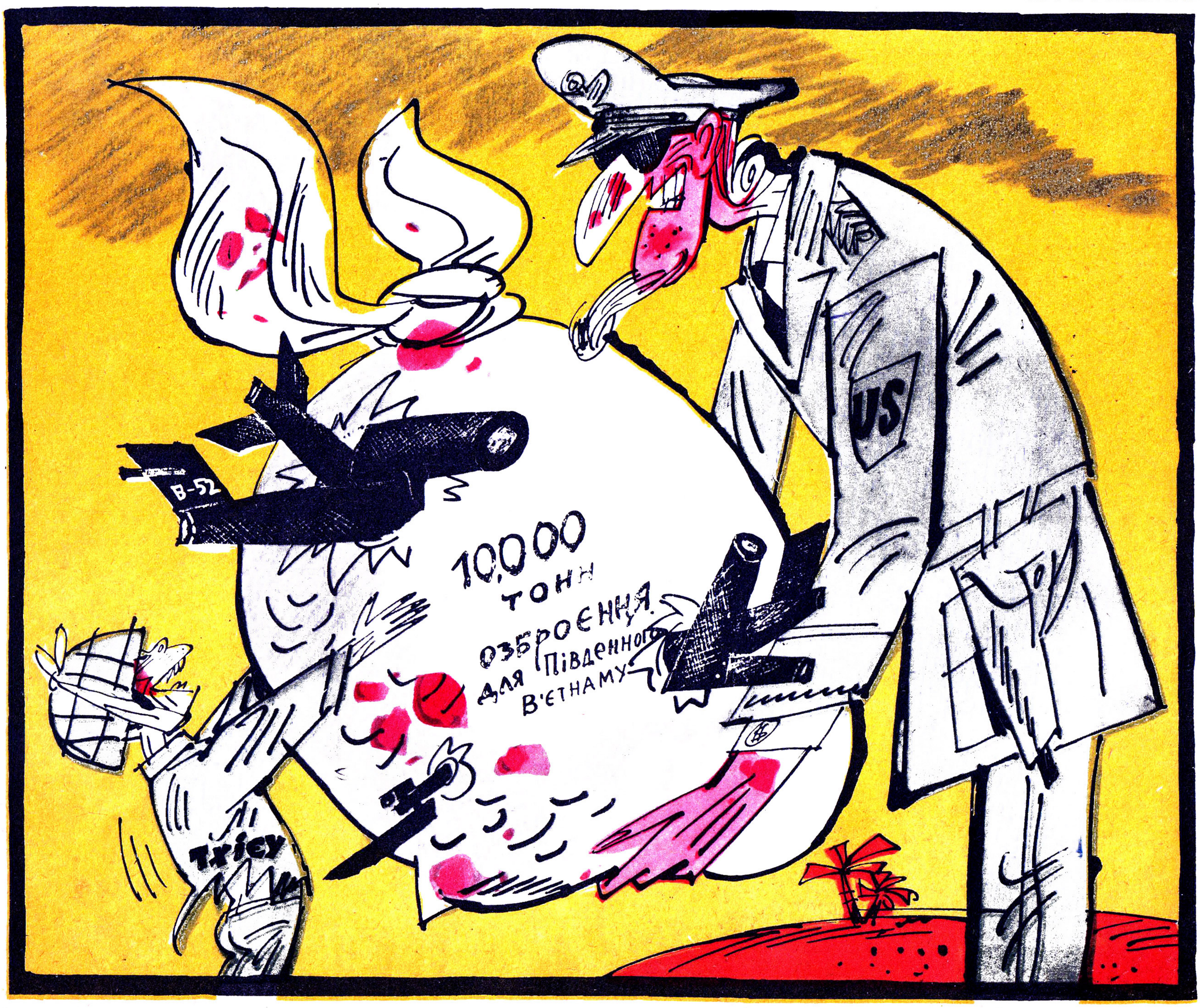
— Їй-богу! Він мав таку змогу!

— І останнє запитання. Як американський громадянин, чи бажали б ви, щоб Хогенблетт обійняв урядову посаду?

— Нізащо! Я й не підозрював, який це мерзенний тип, поки не погомонів із вами. Тепер я переконаний, що він зрадник, і сподіваюся, невдовзі дістане по заслузі.

Переклав Юрій ЯЧЕЙКІН.

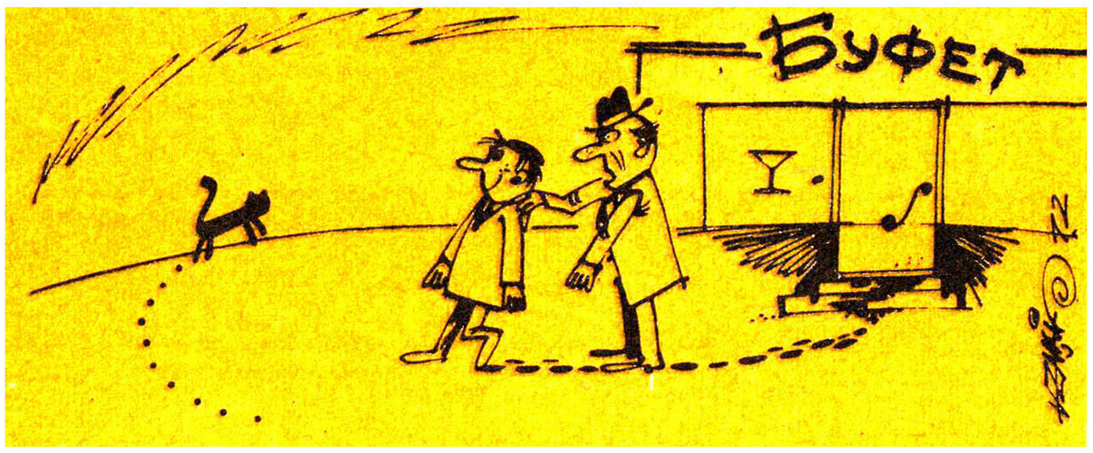
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

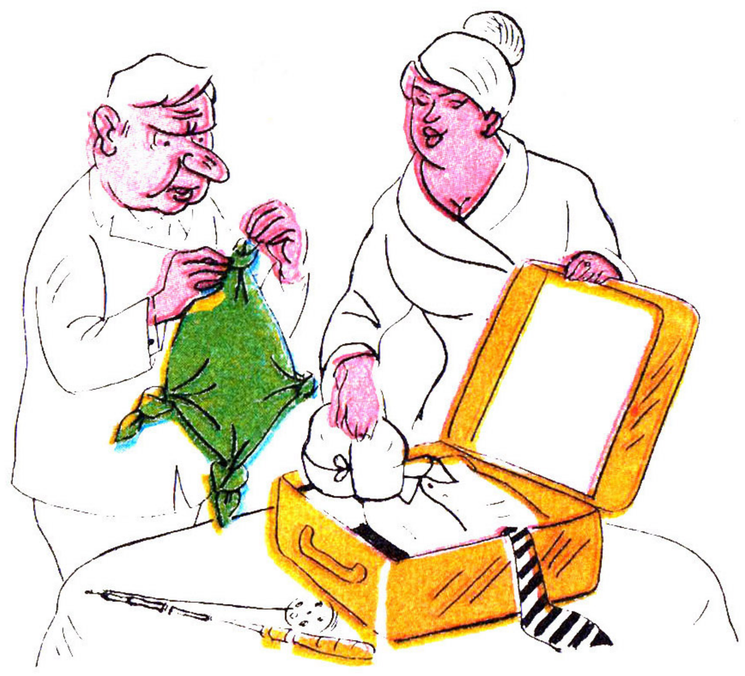
Вузлик на згадку.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

(Із сатиричних журналів: «Вожик», «Дадзіс», «Шлуота», «Кіперуш», «Хорпуштак»).

— Погана прикмета, давай повернемося назад!

— Перший вузлик — у тещі погостювати, другий — з друзями зустрітися, третій — по магазинах походити, четвертий — не забути відмітити командировку.

— Треба поспішати на роботу, а то майстер оскаженіє без півлітра для похмілля!..

— Алло, редакція! Факти підтвердилися. Винуватця покарано.

— Ти зовсім перестав турбуватися про матір. Купив би їй новий віник.

Друже Перче!

Як ти гадаєш, можуть обіцянки замінити деякі види палива? Приміром, скраплений газ? Упевнені, ти скажеш: ні, не можуть. І ми переконані, що навіть на найтепліших обіцянках борщу не звариш. А от у Народицькому райвиконкомі іншої про це думки.

У лютому 1972 року жителі села Болотниця одержали 11 таганків. Без балонів. Вони, якщо вірити авторитетним запевненням, мали надійти найближчим часом.

Отой «найближчий час» не настав і досі. Працівники ж райвиконкому замість балонів щедро постачають нам обіцянки. Але слово їх, хоч і тепле, нікого і нічого не гріє.

Г. ЄВДОЧЕНКО, М. МЕЛЬНИЧЕНКО, О. ЯРМОЛЮК — доярки колгоспу «Радянська Україна» Житомирської області.

Що було, то було. Шумно колись було на площі біля кінотеатру «Жовтень» у місті Саках. Особливо — у вихідні. Крутилася каруселъ, осідлавши дерев'яних коників, слоників і ведмежат, верещали діти...

— Пуста, бездумна забавка! — дійшли висновку керівники міськради, і карусель поламали. А замість неї на площі виставили жаровню з шашликами в оточенні кількох бочок із пивом. Горілки, правда, тягати на площу не стали, бо її продають навпроти — у магазині.

Тепер тут уже ніхто бездумно не розважається. Тепер тут — «соображають». І — склянками передзвонюються.

Знайомий дзвін! Значущий дзвін!
На скільки дум наводить він...

А. АВРАМЕНКО.

м. Саки
Кримської області.

Не чув, де нині живе-поживає Попандопуло із відомої музкомедії «Весілля в Малинівці»? Той самий, який, пригадуєш, вихвалявся: «Одірву голову і скажу, що так і було!».

Чи не він оце нині вершить діла на Черкаському ремонтно-механічному заводі?

Оце перед Новим роком працівники згаданого підприємства вернули нам, нарешті, два прилади — мегомметр та вимірювач заземлення, — які Вільшанський цукрозавод здав їм на перевірку і таврування ще в липні 1971 року. Глянули ми, а від наших приладів зосталися, як кажуть, самі лише ріжки та ніжки... Все цінне, що в них було, хтось старанно виколупав.

— Так і було! — в один голос заявляють тепер керівники ремонтно-механічного заводу.

Чи не правда, знайомий голос? І слова — знайомі. Коли їх проголошує Попандопуло, вони, як правило, викликають сміх. А от нам, уяви собі, Перче, — не до сміху.

І. КРАВЧЕНКО,
нач. електроцеху Вільшанського цукрозаводу.

Городищенський район
Черкаської області.

Скажу відверто: спочатку я хотів поскаржитися на голову правління колгоспу імені Леніна Ізяславського району П. К. Андрощука. Та в останній момент збагнув, що цим лише обмовив би даремно людину. Справді, голова не дає змоги спорудити автопавільйон на автотрасі, що проходить мимо села Зарудця — як тільки будівельники зроблять грунтовий насип, т. Андрощук присилає бульдозер і той насип руйнує. Але ж, слава богу, я докумекав, що усе це він робить в інтересах колгоспників, а не через свій характер. Лікарі ж радять: ходіть, товариші, більше, цим ви продовжите свій вік. А чи дбатиме людина про продовження віку, якщо чекатиме автобуса в затишному павільйоні? Та ніколи! Усядеться на лаву і гробитиме серце, легені і таке інше. Зате на пронизливому вітрі, під снігом чи дощем вона або тупцюватиме на місці, або усмалить по тій асфальтобетонній трасі, не чекаючи автобуса, чим забезпечить собі довголіття.

А душу можна зігріти, згадавши П. К. Андрощука і його турботу про здоров'я колгоспників.

М. ГОРОХ,
працівник Ізяславської шляхово-експлуатаційної дільниці № 763 Хмельницької області.

Рятівний рейс

ГУМОРЕСКА

Нас підняли ще до світанку. Розхристані, змерзлі, ми пробилися крізь заметіль до шефа.

Вільям Анатолійович ледве підвівся нам назустріч, і по його очах ми зрозуміли все.

Макінтошенко, Панібаба, Говендо і я виструнчилися, як на панахиді.

Вільям Анатолійович тихо проказав:

— Щойно телеграфував Стограмович: «Надій нема». Він не повернеться. Так що і нам кінець. Сьогодні двадцять дев'яте, отже, на порятунок лишається одна доба. Нас виручить тільки чудо. Чудо або...

— Шарпанський! — видихнули ми.

— Так, Шарпанський... Нащо ми відмовились од послуг старого? — схлипнув шеф.— А він... він подався на лід!

— Яке горе! В таку погоду... У хугу... Самогубство...— застогнали ми.

Вільям Анатолійович змахнув невидиму сльозу і випростався.

— Його треба знайти. Це наш останній шанс... Отже,— в голосі шефа задзвенів легований метал,— наказую вам вийти на лід і відшукати Шарпанського живого чи... Обов'язково живого!

— Але ж ополонки... Сніг... Замети...— забелькотіли ми.

— Що-о?! Сподіваюся, боягузів і панікерів серед вас нема?

— Не... ма-ма!

— Отож-бо! Дозволяю взяти спирту... Курс — норд-норд-вість...

— Пас! — машинально шепнув Панібаба.

— «Газик» чекатиме на вас біля затоки! Літак забезпечую я! — гримів шеф.— З богом, бісові діти!

...Першою жертвою льодового походу став Говендо. Він шубовснув у ополонку, як білий ведмідь, на льоту згадав чиюсь неньку в невигідному для неї контексті, і лише потім ревнув:

— Ра-та-туйте!

Ми витягли Говендо досить легко — черево послугувало йому за рятівний круг. Ми з болем лишили сірому і дещицю спирту серед холодних просторів.

Про наші подальші мандри у білій німотності, на підступному льодовому масиві зміг би переповісти хіба що визнаний майстер критичного реалізму Джек Лондон.

— Я сліпну, все двоїться в очах,— скиглив бідний Панібаба.

— Ковтни спирту! — крикнув я, пробиваючись крізь заметіль.

— Все! Нема... в баклазі пусто...— плакав Панібаба, закладаючи віражі дикої амплітуди.

Макінтошенко героїчно просувався попереду рачки і їв сніг, як північний олень.

— Сушить, проклятий! — хрипів він. Пожаліли чистого медичного...

На крутому торосі Макінтошенко не втримався і з'їхав униз на тій самій точці, де спина втрачає свою назву.

Панібаба, який і сам добряче вивалявся, жіночим голосом заспівав йому вслід:

«Хлопчики й дівчата,
Нумо на санчата!»

— Галюцинації! — з жахом подумав я і відчайдушним ривком подолав черговий замет. І тут я побачив Шарпанського. Він сидів над ополонкою у позі роденівського Мислителя.

«Все! Замерз!» — обпекла думка.

Але цієї миті монументальна фігура заворушилася й нахилилася до ополонки. Треба було бачити фахівцям королеви спорту мій потрійний стрибок! За мить я скрутив Шарпанського і, незважаючи на його відчайдушний опір, відтягнув від ополонки.

— Гангстери, скотомогильники, свині собачі! — відбивався Шарпанський.— Ви розтоптали святі хвилини мого життя!..

— Калістрате Віссаріоновичу! — і собі горлав я.— Не комизьтеся, бо колектив на грані катастрофи, і тільки ви...

— Геть! — не здавався Шарпанський.

На щастя, приспіла підмога: з криком — «Ату його!» — на старого навалилися Макінтошенко та Панібаба, і ми потягли Шарпанського способом «з варягів у греки».

Як ми знайшли «газик», я не пам'ятаю. Шеф власноручно прийняв від нас Шарпанського, рикнув шоферові: «До літака!» — і машина здиміла, мов привид.

За кілька годин ми знову були у шефа.

— Від Шарпанського звістки ще нема,— нервував Вільям Анатолійович.— Чого це у вас пики такі пожовані? Залишки спирту здали?

Ми делікатно промовчали.

Напруження зростало з кожним обертом годинникової стрілки. І коли всі ми були на грані клінічної смерті, вбігла сяюча секретарка з телеграмою.

Вільям Анатолійович урочисто прочитав:

«Готуйте оркестр. Вибив десять ящиків запобіжників. Стограмович не постачальник, а пацан. Вилітаю рейсом 43. Шарпанський».

Шеф увімкнув селектор:

— Увага! Аврал! Складальний цех переходить на цілодобову роботу! Запобіжники до приладу «Мікро-макро» надійдуть за дві години... Відділу реалізації — занарядити літаки до замовників на тридцять перше... Так! Хай викручуються, як можуть... Плановий відділ — готуйте рапорт: квартальний план по номенклатурі та реалізації виконаний...— тут Вільям Анатолійович глянув на стелю,— на сто і одну десяту процента...

Ми дружно зааплодували.

— Ну, начальнички, здається вилізли! — звернувся до нас шеф.— Шарпанського доведеться поновити на роботі. Звичайно, Стограмович чесний постачальник, але до цього старого пройдисвіта він не доріс. Ну, Шарпанський не штовхач — ас! — врятував план. І ще одне... По дорозі на аеродром старий скаржився мені, що ви зламали йому вудку, і саме в той момент, коли він тяг судака завбільшки як алігатор...

— Бреше! — похмуро сказав я.— Біля ополонки якісь два окунці валялися, ото і все...

— І все ж вудку доведеться купити,— сказав Вільям Анатолійович.— Прогресивка тепер забезпечена, от і скинетесь усі четверо...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

perec-ua.
perec-ua.

«Кіно 12/VIII
Кавказская полотнянка».
Смішна комедія».

(З афіші).

«Товари для повних пайовиків».

(Напис у магазині).

Надіслав Д. КОВТОК.

с. Нижній Березів
Івано-Франківської області.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ
Дунаевецкий мясокомбінат приймає на убсй и заготовку мяса чоловіків не молодше 25 років.

Адміністрація».

Надіслав С. М. ГОРУН.

с. Залісці
Хмельницької області.

* * *

«Я був п'яний бо пив у робочий час стакан горілки і не закусив, а тому лаявся і не так висловлювався».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав Ф. ГУСАК.

смт Миколаївка
Одеської області.

* * *

«У зв'язку з переводом Вербицького В. Я. з малого ремонту на капітальний і середній ремонт, оплату з 11.IV. 72 року проводити по 4-му розряду сх.

Директор заводу»...

Надіслав В. МАКАРОВ.

м. Городок
Хмельницької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● Жителі села Побужани (Львівська область) написали Перцеві листа про те, що у їхньому селі вже кілька років будується клуб, а кінця того будівництва й не видно.

Як повідомили редакцію з Буського райвиконкому, будівництво клубу буде завершено у II кварталі 1973 року.

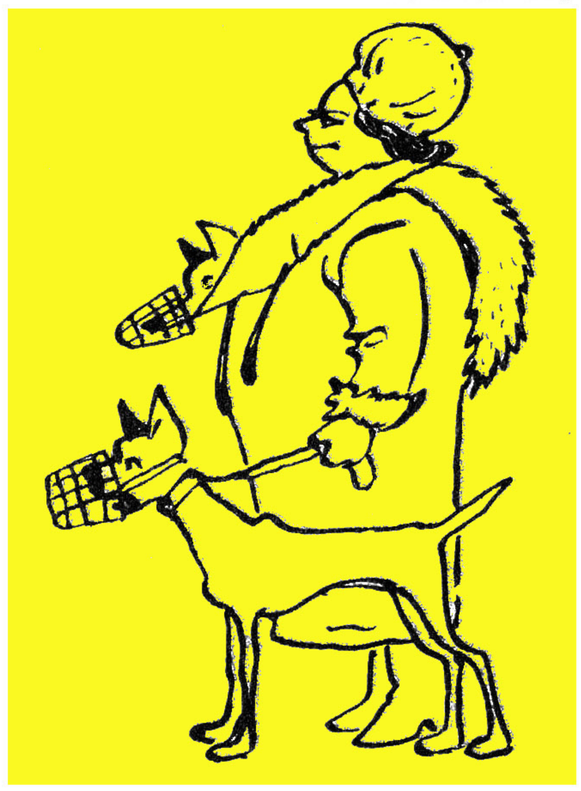
● До редакції було надіслано чистий бланк з печаткою Київської облконтори «Укроптгекстильторгу». Редакція переслала його Міністерству торгівлі УРСР.

Як повідомив заступник міністра торгівлі УРСР тов. Маликов, за халатне ставлення до зберігання і використання печатки на працівників облконтори Цвілій Н. С. та Дорошенко М. В. накладено суворі адміністративні стягнення.

● Про те, що дітям-школярам з села Олександрівки (Житомирщина) доводиться ходити до школи за 5 км пішки, писалося у листі, що надійшов до Перця.

Голова виконкому Новоград-Волинської райради тов. Біляченко повідомив, що нині діти з села Олександрівки регулярно підвозяться виділеним транспортом до школи № 6 міста Новоград-Волинського.

Мал. М. ПИШНОГО

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 3 (901) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. I. 1973 р. Підписано до друку 16. I. 1973 р. БФ 10428. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 012. Тираж 2 620 000 прим.

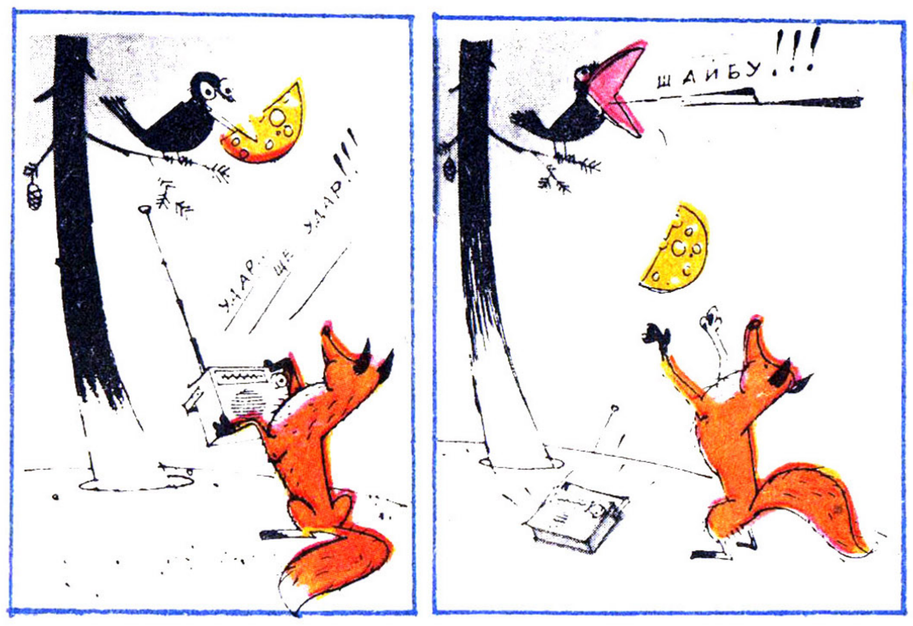
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

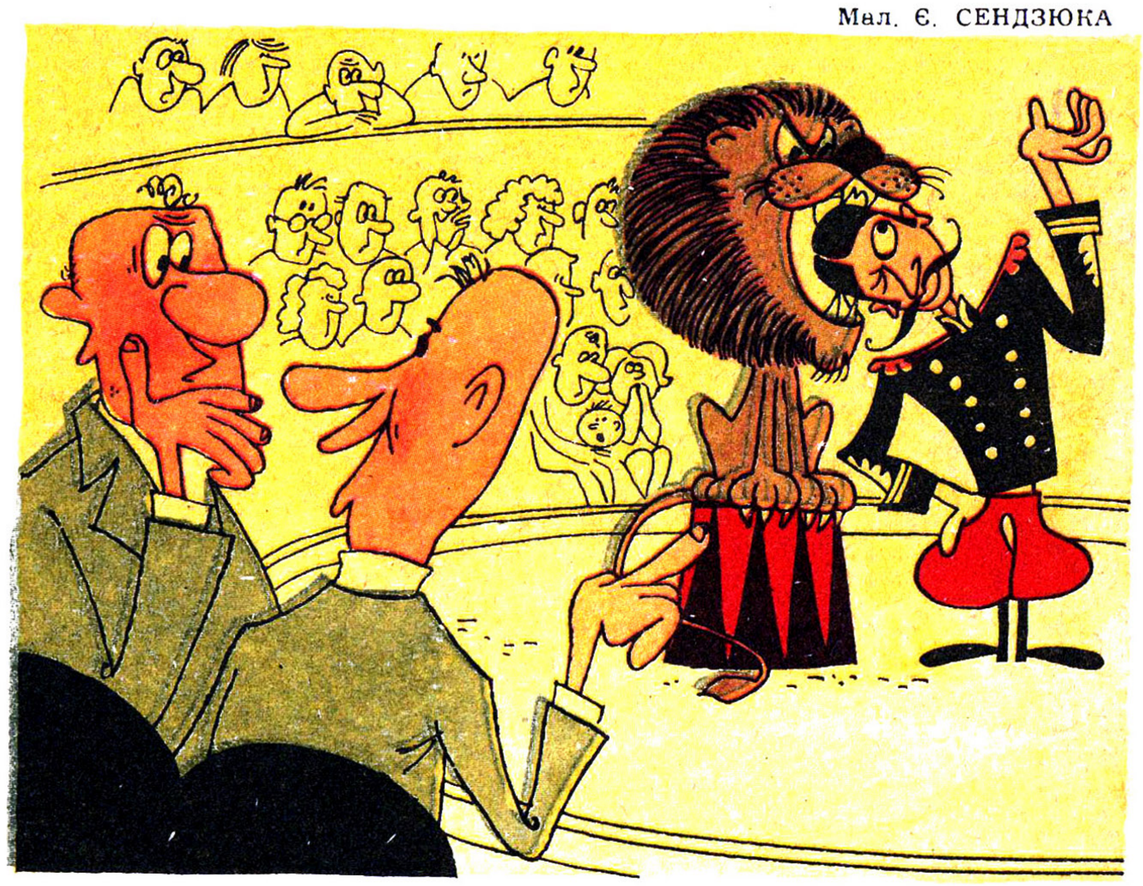
ШАЙБУ!.. ШАЙБУ!!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Подумаєш! Хай би він проти канадців вийшов грати в хокей.

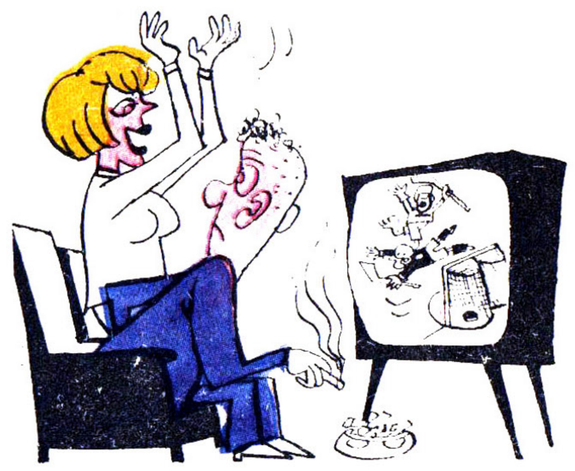
Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Удвох веселіше буде...

Мал. Й. КОГАНА

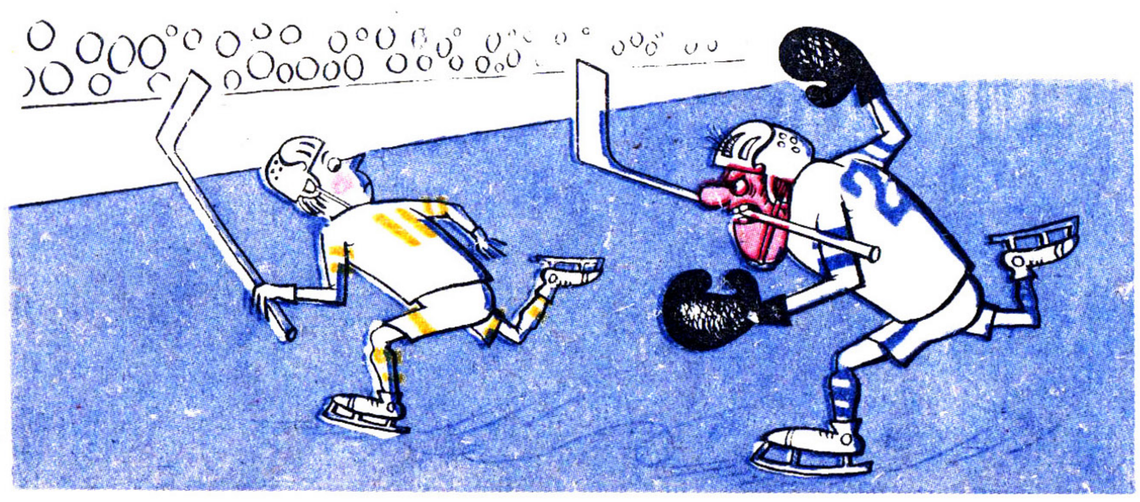

Мал. В. ГОРБАЧОВА

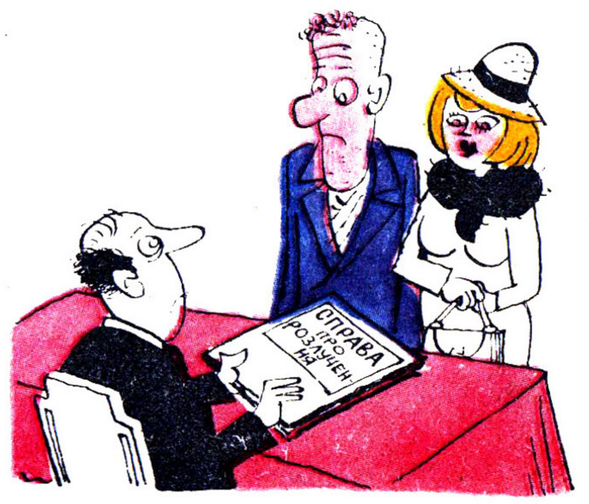

— І все ж, Петрівно, тут дров більше, ніж у динамівців.

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.